

Прокуратура України

ОФІС ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА

вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011 факс: (044) 280-26-03

e-mail: office@gp.gov.ua, web: www.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 00034051

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

28 квітня 2022 року

Заступник Генерального прокурора Мустеца Ігор Васильович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42022130000000034 від 05.03.2022, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно ст.ст. 42, 276, 277, 278, 480, 481 КПК України

ПОВІДОМИВ:

Івановій Олені Миколаївні, 28.06.1973 року народження, громадянці України, яка народилась в смт Новоайдар, Луганської області та проживає за адресою: смт Новоайдар, вул. Квартал Миру, 19, кв. 13, Луганської області,

про те, що вона обґрунтовано підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених:

- ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону Україн від 05.01.2022, до внесення змін згідно із Законом України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану» від 03.03.2022, які набули чинності 07.03.2022), - у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в умовах воєнного стану або в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України;

- ч. 2 ст. 111 КК України, – у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові,

територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану;

- ч. 7 ст. 111-1 КК України, – у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Указом Президента України «Про призначення суддів» від 11.11.2002 № 1001/2002 Іванову О.М. призначено на посаду судді Новоайдарського районного суду Луганської області.

Рішенням зборів суддів Новоайдарського районного суду Луганської області 21.09.2021 Іванову О.М. за результатами таємного голосування обрано головою Новоайдарського районного суду Луганської області.

Згідно з ч. 1 ст. 1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними законом.

Статтею 52 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачено, що суддею є громадянин України, який відповідно до Конституції України та цього Закону призначений суддею, обіймає штатну суддівську посаду в одному із судів України і здійснює правосуддя на професійній основі. Судді в Україні мають єдиний статус незалежно від місця суду в системі судоустрою чи адміністративної посади, яку суддя обіймає в суді.

Таким чином, Іванова О.М. має статус судді місцевого суду та обіймає посаду голови Новоайдарського районного суду Луганської області.

Згідно зі ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Відповідно до ст. 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Іванова О.М. після призначення на посаду судді публічно склала присягу на вірність Українському народові та присягнула об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно, справедливо та кваліфіковано здійснювати правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права, підкоряючись лише закону, чесно і сумлінно здійснювати повноваження та виконувати обов'язки судді, дотримуватися етичних принципів і правил поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя.

Проте Іванова О.М. порушила складену нею присягу та, ігноруючи її положення, коли Український народ героїчно протистоїть російському агресору, у порушення вимог ст. ст. 1, 2, 17 Конституції України, ст. ст. 1, 2, 23, 52, 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» зрадила українській державі та всьому Українському народові, тобто вчинила державну зраду, а саме діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в умовах

воєнного стану та у період збройного конфлікту, надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за таких обставин.

Так, 24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки постановлено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

У Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями ст. ст. 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно за ст. ст. 132, 133 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганськ та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, спрямованої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 11.05.2014 проведено незаконний референдум «Про підтримку акта про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної так званої «ЛНР» представниками РФ з числа місцевого населення Луганської області сформовано органи державної влади так званої «ЛНР» та правоохоронних

органів і незаконних збройних формувань, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його реалізації.

У результаті зазначених вище подій під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів протягом квітня – вересня 2014 року опинилась велика кількість території та населених пунктів Луганської області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» та Законом України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 07.11.2014 № 595 припинили свою діяльність на вказаних територіях і переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Усупереч нормам міжнародного гуманітарного права Президент РФ Путін В.В., а також інші не встановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, ігноруючи положення п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципи Заключного акта Ради з безпеки і співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимоги ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ про здійснення збройної агресії та нападу підрозділами збройних сил РФ на територію України.

На виконання зазначеного наказу 24.02.2022 військовослужбовці збройних сил РФ шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державний кордон України в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину цієї території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується на цей час і призводить до загибелі великої кількості людей та інших тяжких наслідків.

У зв'язку з військовою агресією РФ проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України та відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України.

Військовослужбовці Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії спільно з представниками так званої «ЛНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, 03.03.2022 здійснили тимчасову окупацію території Новоайдарського району Луганської області із захопленням державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та інших об'єктів.

У період з 24 лютого по 3 березня 2022 року, точної дати та часу досудовим розслідуванням не встановлено, на території Новоайдарського району Луганської області за невстановлених обставин Іванова О.М., діючи умисно, вступила у злочинну змову з представниками так званої «ЛНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, та надала добровільну згоду на вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, пообіцявши обійняти посаду судді в незаконно створених судових органах так званої «ЛНР», з метою встановлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Здійснивши перехід на бік ворога в умовах воєнного стану і надавши іноземній державі – РФ та її представникам допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, Іванова О.М. 03.03.2022 здійснювала дії з метою підготовки до агітації суддів і працівників апарату Новоайдарського районного суду Луганської області присягнути на вірність так званій «ЛНР» і співпрацювати з представниками окупаційної адміністрації.

Так, 03.03.2022 у вечірній час доби, точного часу слідством не встановлено, Іванова О.М. дала вказівку керівнику апарату Новоайдарського районного суду Луганської області Носулі О.В. повідомити працівникам апарату Новоайдарського районного суду Луганської області про необхідність з'явитись 04.03.2022 до приміщення суду.

Продовжуючи свої протиправні дії, Іванова О.М. 04.03.2022 приблизно о 9 годині 30 хвилин у приміщенні Новоайдарського районного суду Луганської області, розташованого за адресою: смт Новоайдар, вул. Миру, 38, Луганська обл., повідомила присутнім працівникам про те, що вона зустрічалась з представниками так званої «ЛНР» і що територія Луганської області стане територією так званої «ЛНР», у зв'язку з чим усі судді та працівники суду повинні співпрацювати з владою так званої «ЛНР», що у майбутньому буде сприяти їх призначенню на відповідні посади суду, який буде створений так званою «ЛНР» на території Новоайдарського району Луганської області.

При цьому під час зустрічі з працівниками Новоайдарського районного суду Луганської області 04.03.2022 Іванова О.М. активно висловлювала свою позицію щодо доцільності співпраці працівників суду з окупаційною адміністрацією РФ та публічно закликала їх переходити на бік ворога в умовах

воєнного стану, гарантувавши суддям і працівникам апарату зазначеного суду сприяння в отриманні ними посад у судових органах так званої «ЛНР».

Указаними умисними діями голова Новоайдарського районного суду Луганської області Іванова О.М. грубо ігноруючи вимоги ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, зрадила присягу судді Українському народові, забезпечила встановлення і зміцнення окупаційної влади РФ шляхом безпосередньої участі у створенні незаконних судових органів «ЛНР», що є частиною окупаційної адміністрації РФ, на тимчасово окупованій території України, виконання функцій представника окупаційної судової влади РФ з метою недопущення верховенства влади України на території Луганської області, надавши тим самим допомогу РФ у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України, недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці.

Таким чином, Іванова О.М. підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону України від 05.01.2022, до внесення змін згідно із Законом України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за злочини проти основ національної безпеки України в умовах дії режиму воєнного стану» від 03.03.2022, які набули чинності 07.03.2022), – у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності чи недоторканності, обороноздатності, державній, економічній або інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в умовах воєнного стану та в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Надалі Іванова О.В., маючи статус судді місцевого суду, а саме судді Новоайдарського районного суду Луганської області згідно з Указом Президента України «Про призначення суддів» від 11.11.2002 № 1001/2002 та обіймаючи посаду голови Новоайдарського районного суду Луганської області згідно з рішенням зборів суддів Новоайдарського районного суду Луганської області від 21.09.2021, продовжила свою злочинну діяльність за наступних обставин.

За ч. 1 ст. 1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними законом.

Статтею 52 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачено, що суддею є громадянин України, який відповідно до Конституції України та цього Закону призначений суддею, обіймає штатну суддівську посаду в одному із судів України і здійснює правосуддя на професійній основі. Судді в Україні мають єдиний статус незалежно від місця суду в системі судоустрою чи адміністративної посади, яку суддя обіймає в суді.

Згідно зі ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Відповідно до ст. 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Іванова О.М. після призначення її на посаду судді публічно склала присягу на вірність Українському народові та присягнула об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно, справедливо та кваліфіковано здійснювати правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права, підкоряючись лише закону, чесно і сумлінно здійснювати повноваження та виконувати обов'язки судді, дотримуватися етичних принципів і правил поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя.

Однак Іванова О.М. порушила складену нею присягу в умовах, коли Український народ героїчно протистоїть російському агресору, у порушення вимог ст. ст. 1, 2, 17 Конституції України, ст. ст. 1, 2, 23, 52, 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» зрадила українській державі та всьому Українському народові, тобто вчинила державну зраду, а саме діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в умовах воєнного стану та збройного конфлікту, надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за таких обставин.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганськ та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, спрямованої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 11.05.2014 проведено незаконний референдум «Про підтримку акта про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної так званої «ЛНР» представниками РФ з числа місцевого населення Луганської області сформовано органи державної влади так званої «ЛНР» та правоохоронних органів і незаконних збройних формувань, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його реалізації.

У результаті зазначених вище подій під контролем регулярних з'єднань і підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів протягом квітня – вересня 2014 року опинилась велика кількість території та населених пунктів

Луганської області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» та Законом України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 07.11.2014 № 595 припинили свою діяльність на вказаних територіях і переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Усупереч нормам міжнародного гуманітарного права Президент РФ Путін В.В., а також інші не встановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, ігноруючи положення п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципи Заключного акта Наради з безпеки і співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимоги ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ про здійснення збройної агресії та нападу підрозділами збройних сил РФ на територію України.

На виконання зазначеного наказу 24.02.2022 військовослужбовці збройних сил РФ шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину цієї території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується на цей час і призводить до загибелі великої кількості людей та інших тяжких наслідків.

У зв'язку з військовою агресією РФ проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України.

Військовослужбовці Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії спільно з представниками так званої «ЛНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, 03.03.2022 здійснили тимчасову окупацію території Новоайдарського району Луганської області із захопленням державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та інших об'єктів.

Після проведення 04.03.2020 агітації працівників Новоайдарського районного суду Луганської області, що розташований за адресою: смт Новоайдар, вул. Миру, 38, Луганської області, шляхом публічних закликів переходити на бік ворога в умовах воєнного стану, гарантувавши суддям і працівникам апарату зазначеного суду сприяння в отриманні ними посад у судових органах так званої «ЛНР», Іванова О.М., у період з 04 березня 2022 року і по цей час, точної дати та часу слідством не встановлено, перейшла на бік ворога в умовах воєнного стану та в період збройного конфлікту зайняла посаду судді в незаконно створених судових органах так званої «ЛНР», а саме так званий «Новоайдарський районний суд».

Указаними умисними діями голова Новоайдарського районного суду Луганської області Іванова О.М. у грубо ігноруючи вимоги ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, зрадила присягу судді Українському народові, забезпечила встановлення і зміцнення окупаційної влади РФ шляхом безпосередньої участі у створенні та забезпеченні діяльності незаконних судових органів «ЛНР», що є частиною окупаційної адміністрації РФ, на тимчасово окупованій території України, виконання функцій представника окупаційної судової влади РФ з метою недопущення верховенства влади України на території Луганської області, надавши тим самим допомогу РФ у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України, недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці.

Таким чином, Іванова О.М. підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, – у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України: на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненого в умовах воєнного стану.

Водночас, Іванова О.В., маючи статус судді місцевого суду, а саме судді Новоайдарського районного суду Луганської області згідно з Указом Президента України «Про призначення суддів» від 11.11.2002 № 1001/2002 та обіймаючи посаду голови Новоайдарського районного суду Луганської області згідно з рішенням зборів суддів Новоайдарського районного суду Луганської області від 21.09.2021 вчинила злочин, передбачений ч. 7 ст. 111-1 КК України за наступних обставин.

Згідно з ч. 1 ст. 1 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними законом.

Статтею 52 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачено, що суддею є громадянин України, який відповідно до Конституції України та цього Закону призначений суддею, обіймає штатну суддівську посаду в одному

із судів України і здійснює правосуддя на професійній основі. Судді в Україні мають єдиний статус незалежно від місця суду в системі судоустрою чи адміністративної посади, яку суддя обіймає в суді.

Згідно зі ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Відповідно до ст. 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Іванова О.М. після призначення на посаду судді публічно склала присягу на вірність Українському народові та присягнула об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно, справедливо та кваліфіковано здійснювати правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права, підкоряючись лише закону, чесно і сумлінно здійснювати повноваження та виконувати обов'язки судді, дотримуватися етичних принципів і правил поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя.

Однак Іванова О.М. порушила складену нею присягу в умовах, коли Український народ героїчно протистоїть російському агресору, у порушення вимог ст. ст. 1, 2, 17 Конституції України, ст. ст. 1, 2, 23, 52, 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» зрадила українській державі та всьому Українському народові, тобто вчинила державну зраду, а саме діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в умовах воєнного стану та збройного конфлікту, надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за таких обставин.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганськ та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія Російської Федерації (далі – РФ) шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, спрямованої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 11.05.2014 проведено незаконний референдум «Про підтримку акта про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної так званої «ЛНР» представниками РФ з числа місцевого населення Луганської області сформовано органи державної влади так званої «ЛНР» та правоохоронних органів і незаконних збройних формувань, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його реалізації.

У результаті зазначених вище подій під контролем регулярних з'єднань і підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів протягом квітня – вересня 2014 року опинилась велика кількість території та населених пунктів Луганської області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» та Законом України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 07.11.2014 № 595 припинили свою діяльність на вказаних територіях і переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

У супереч нормам міжнародного гуманітарного права Президент РФ Путін В.В., а також інші не встановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, ігноруючи положення п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципів Заключного акта Наради з безпеки і співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ про здійснення збройної агресії та нападу підрозділами збройних сил РФ на територію України.

На виконання зазначеного наказу 24.02.2022 військовослужбовці збройних сил РФ шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину цієї території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується на цей час і призводить до загибелі великої кількості людей та інших тяжких наслідків.

У зв'язку з військовою агресією РФ проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України.

Військовослужбовці Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії спільно з представниками так званої «ЛНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, 03.03.2022 здійснили тимчасову окупацію території Новоайдарського району Луганської області із захопленням державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та інших об'єктів.

Після проведення 04.03.2020 агітації працівників Новоайдарського районного суду Луганської області, що розташований за адресою: смт Новоайдар, вул. Миру, 38, Луганської області, шляхом публічних закликів переходити на бік ворога в умовах воєнного стану, гарантувавши суддям і працівникам апарату зазначеного суду сприяння в отриманні ними посад у судових органах так званої «ЛНР», Іванова О.М., у період з 04 березня 2022 року і по цей час, точної дати та часу слідством не встановлено, перейшла на бік ворога в умовах воєнного стану та в період збройного конфлікту зайняла посаду судді в незаконно створених судових органах так званої «ЛНР», та у грубо ігноруючи вимоги ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, зрадила присягу судді Українському народові, забезпечила встановлення і зміцнення окупаційної влади РФ шляхом безпосередньої участі у створенні та забезпеченні діяльності незаконних судових органів «ЛНР», що є частиною окупаційної адміністрації РФ, на тимчасово окупованій території України, виконання функцій представника окупаційної судової влади РФ з метою недопущення верховенства влади України на території Луганської області, надавши тим самим допомогу РФ у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України, недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці.

Таким чином, Іванова О.М. підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, – у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

В сукупності Іванова О.М. вчинила злочини, передбачені ч. 1 ст. 111, ч. 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1 КК України.

**Заступник
Генерального прокурора**

Ігор МУСТЕЦА

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваної Іванової Олени
Миколаївни у кримінальному провадженні № 42022130000000034 від
06.03.2022

Вручена Івановій О.М., яка підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч.ч. 1,2 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Кримінальний процесуальний кодекс України
(витяг)

Стаття 42 Підозрюваний

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276–279 Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК України), повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

3. Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

5. Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

6. Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу апробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Стаття 285. Загальні положення кримінального провадження під час звільнення особи від кримінальної відповідальності

1. Особа звільняється від кримінальної відповідальності у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність.

2. Особі, яка підозрюється, обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення та щодо якої передбачена можливість звільнення від кримінальної відповідальності у разі здійснення передбачених законом України про кримінальну відповідальність дій, роз'яснюється право на таке звільнення.

3. Підозрюваному, обвинуваченому, який може бути звільнений від кримінальної відповідальності, повинно бути роз'яснено суть підозри чи обвинувачення, підставу звільнення від кримінальної відповідальності і право заперечувати проти закриття кримінального провадження з цієї підстави. У разі якщо підозрюваний чи обвинувачений, щодо якого передбачене звільнення від кримінальної відповідальності, заперечує проти цього, досудове розслідування та судове провадження проводяться в повному обсязі в загальному порядку.

Стаття 468. Угоди в кримінальному провадженні

1. У кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості.

Стаття 469. Ініціювання та укладення угоди

1. Угода про примирення може бути укладена за ініціативою потерпілого, підозрюваного або обвинуваченого. Домовленості стосовно угоди про примирення можуть проводитися самостійно потерпілим і підозрюваним чи обвинуваченим, захисником і представником або за допомогою іншої особи, погодженої сторонами кримінального провадження (крім слідчого, прокурора або судді).

Угода про примирення у кримінальних провадженнях щодо кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством, може бути укладена лише за ініціативою потерпілого, його представника або законного представника.

Якщо дії чи інтереси законного представника суперечать інтересам особи, яку він представляє, за рішенням прокурора, слідчого судді, суду такий законний представник замінюється іншим із числа осіб, визначених статтею 44 цього Кодексу.

2. Угода про визнання винуватості може бути укладена за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого.

3. Угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо кримінальних проступків, нетяжких злочинів та у кримінальному провадженні у формі приватного обвинувачення. Укладення угоди про примирення у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, не допускається.

4. Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена у провадженні щодо:

1) кримінальних проступків, нетяжких злочинів, тяжких злочинів;

2) особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами;

3) особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена щодо кримінальних проступків, злочинів, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні щодо уповноваженої особи юридичної особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, у зв'язку з яким здійснюється провадження щодо юридичної особи, а також у кримінальному провадженні щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана державним чи суспільним інтересам або правам та інтересам окремих осіб, у яких беруть участь потерпілий або потерпілі, не допускається, крім випадків надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди.

5. Укладення угоди про примирення або про визнання винуватості може ініціюватися в будь-який момент після повідомлення особі про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку.

6. У разі недосягнення згоди щодо укладення угоди факт її ініціювання і твердження, що були зроблені з метою її досягнення, не можуть розглядатися як відмова від обвинувачення або як визнання своєї винуватості.

7. Слідчий, прокурор зобов'язані проінформувати підозрюваного та потерпілого про їхнє право на примирення, роз'яснити механізм його реалізації та не чинити перешкод в укладенні угоди про примирення.

8. У разі якщо кримінальне провадження здійснюється щодо кількох осіб, які підозрюються чи обвинувачуються у вчиненні одного або кількох кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма підозрюваними чи обвинуваченими, угода може бути укладена з одним (кількома) з підозрюваних чи обвинувачених. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), з якими досягнуто згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від одного кримінального правопорушення, угода може бути укладена та затверджена лише з усіма потерпілими.

У разі якщо в кримінальному провадженні беруть участь кілька потерпілих від різних кримінальних правопорушень, і згода щодо укладення угоди досягнута не з усіма потерпілими, угода може бути укладена з одним (кількома) з потерпілих. Кримінальне провадження щодо особи (осіб), яка досягла згоди, підлягає виділенню в окреме провадження.

Стаття 472. Зміст угоди про визнання винуватості

1. В угоді про визнання винуватості зазначаються її сторони, формулювання підозри чи обвинувачення та його правова кваліфікація з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, істотні для відповідного кримінального провадження обставини, беззастережне визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї винуватості у вчиненні кримінального правопорушення, обов'язки підозрюваного чи обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою (якщо відповідні домовленості мали місце), умови часткового звільнення підозрюваного, обвинуваченого від цивільної відповідальності у вигляді відшкодування державі збитків внаслідок вчинення ним кримінального правопорушення, узгоджене покарання та згода підозрюваного, обвинуваченого на його призначення або на призначення покарання та звільнення від його відбування з випробуванням, умови застосування спеціальної конфіскації, наслідки укладення та затвердження угоди, передбачені статтею 473 цього Кодексу, наслідки невиконання угоди.

2. В угоді зазначається дата її укладення та вона скріплюється підписами сторін.

Стаття 473. Наслідки укладення та затвердження угоди

1. Наслідком укладення та затвердження угоди про примирення є:

1) для підозрюваного чи обвинуваченого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та відмова від здійснення прав, передбачених пунктом 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу;

2) для потерпілого – обмеження права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 і 424 цього Кодексу та позбавлення права вимагати в подальшому притягнення особи до кримінальної

відповідальності за відповідне кримінальне правопорушення і змінювати розмір вимог про відшкодування шкоди.

2. Наслідком укладення та затвердження угоди про визнання винуватості для прокурора, підозрюваного чи обвинуваченого є обмеження їх права оскарження вироку згідно з положеннями статей 394 та 424 цього Кодексу, а для підозрюваного чи обвинуваченого – також його відмова від здійснення прав, передбачених абзацами першим та четвертим пункту 1 частини четвертої статті 474 цього Кодексу.

Згідно з ч. 1 ст. 127 КПК України підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі внаслідок кримінального правопорушення.

На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ч. 4 ст. 56 КПК України).

Конституція України від 28.06.1996 (витяг)

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення» від 30.06.1993 № 3352-ХП (витяг)

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту) особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника;
- знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінального провадження;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- на душпастирську опіку, що здійснюється священнослужителями (капеланами);
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до Європейського суду з прав людини, а також інших відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, до уповноважених осіб таких міжнародних організацій, державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 35 років) мають право на отримання психолого-педагогічної допомоги від спеціалістів центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді тримання під варту у зв'язку з іншим кримінальним провадженням або в разі прийняття рішення про тимчасову видачу іншій державі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Кримінально-виконавчим кодексом України для рівня безпеки виправної колонії, призначеної їм центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Міністерством оборони України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержувати порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримувати санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою; не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентаря, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2011 р. № 1363 «Про затвердження Порядку інформування центрів з надання безоплатної вторинної правової допомоги про випадки затримання, адміністративного арешту або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» (витяг)

Стаття 10. пункт 2) суб'єкти подання інформації, органи (установи), де перебувають затримані особи:

- інформують під час затримання кожну особу про право та можливість отримання безоплатної вторинної правової допомоги відповідно до Закону України «Про безоплатну правову допомогу», вручають пам'ятку для затриманих осіб, в якій зазначається єдиний телефонний номер системи надання безоплатної правової допомоги (0-800-213103) (контактний центр системи надання безоплатної правової допомоги);

**Закон України «Про безоплатну правову допомогу»
від 02.06.2011 №3460-VI (витяг)**

Стаття 13 «Поняття безоплатної вторинної правової допомоги»

1. Безоплатна вторинна правова допомога - вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя.

2. Безоплатна вторинна правова допомога включає такі види правових послуг: 1) захист; 2) здійснення представництва інтересів осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу, в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; 3) складення документів процесуального характеру.

Стаття 14 «Суб'єкти права на безоплатну вторинну правову допомогу»

Право на безоплатну вторинну правову допомогу згідно з цим Законом та іншими законами України мають такі категорії осіб:

5) особи, які відповідно до положень кримінального процесуального законодавства вважаються затриманими, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

6) особи, стосовно яких обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, - на правові послуги, передбачені пунктами 1 і 3 частини другої статті 13 цього Закону;

7) особи, у кримінальних провадженнях стосовно яких відповідно до положень Кримінального процесуального кодексу України захисник залучається слідчим, прокурором, слідчим суддею чи судом для здійснення захисту за призначенням або проведення окремої процесуальної дії, а також особи, засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців або обмеження волі, - на всі види правових послуг, передбачені частиною другою статті 13 цього Закону.

Права і обов'язки підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав:

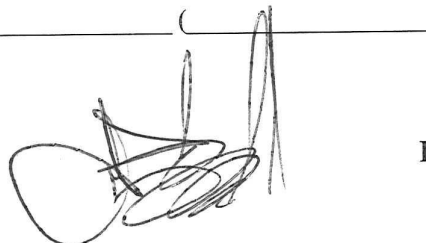
« ___ » _____ 2022 р. « ___ » год. « ___ » хв.

Підозрювана _____

Іванова Олена Миколаївна

Захисник: _____

**Прокурор відділу
Офісу Генерального прокурора**

Володимир КОВАЛЬОВ